

OUDEDIENDEN-MIDDAG

Wij publiceren hier een foto van een aantal oud-Van der Heemers die, al dan niet vergezeld van hun echtgenoten, onlangs onze gast waren op onze oude-dienemiddag.

Wij maken graag van de gelegenheid gebruik oud-VDHers er nog eens op te wijzen, dat wij ze graag als onze gasten begroeten elke eerste dinsdagmiddag van de maand. Het zou leuk zijn als deze groep van trouwe bezoekers groter werd en dit kunt u ook bereiken door uw vrouw mee te brengen. U weet het in ieder geval, u bent van harte welkom!

VERVOLG VAN PAG. 3

nieuwste snufjes op elektronisch gebied zijn verwerkt. Bovendien is het chassis, door zijn systematische opbouw en keurige montage een lust voor het (technische) oog.

Speciale aandacht verdient de nieuwe wijze waarop de overschakeling op de verschillende zendersystemen gebeurt. Zoals u wellicht weet werken de hierboven genoemde vier zendergroepen elk volgens andere normen, waardoor het niet mogelijk is, om met een toestel als bijvoorbeeld de TV 5615 naar Belgische of Franse uitzendingen te kijken. Hiervoor zijn namelijk vijf gecompliceerde omschakelingen in het toestel nodig.

Tot dusverre maakte men deze omschakelingen mogelijk met een speciale knop, die dus door de gebruiker moest worden bediend. In België heeft men bovendien de gewoonte om bij een bepaalde zender in de loop van het programma van systeem te wisselen, zodat de kijker dan moet opstaan om zijn toestel eveneens om te schakelen.

In de TV 5613 komen al deze schakelingen automatisch tot stand. Een lijnkeuze-automaat schakelt op 625 of 819 lijnen, al naar gelang de zender, die wordt ontvangen. De programmeringschakelaar, die rechtstreeks met kanaalklezer is verbonden, zorgt ervoor, dat tegelijk met het kiezen van de zender, het toestel wordt aangepast aan het modulaatsysteem (positief of negatief) van deze zender.

Behalve deze, voor de vier-systemen-ontvanger zo geheel nieuwe, automaten is de TV 5613 ook uitgerust met de uit andere toestellen al bekende, maar daarom niet minder nuttige automaten, met name voor de horizontale synchronisatie en voor de regeling van beeldbreedte en -hoogte.

Door deze voorzieningen is de bediening van het toestel even eenvoudiger geworden als van de moderne één-systeemontvanger.

Wij hebben hier slechts enkele technische aspecten van de nieuwe vier-systemen-ontvanger aangesipt, naar wij hopen echter voldoende om u ervan te overtuigen dat dit toestel aan de splits staat, qua vormgeving, montage en techniek.

Wij willen deze introductie besluiten met de voornaamste technische gegevens te vermelden voor hen, die graag wat nader geïnformeerd willen zijn over de TV 5613.

Armetingen: diep 33,4 cm
lang 73 cm
hoog 51 cm
21 buizen, 9 germaniumdioden, 1 silicium halfgeleider:
Intercarrier systeem voor zenders met AM geluid en split-sound systeem voor zenders met FM geluid.
Midfrequentie beeld 38,9 MHz, geluid 33,4 MHz;
Inbouw UHF-unt mogelijk;
Druknoppen voor: aan/uit, hoog, laag, lokaal, filter en UHF;
Netspanning 220 volt gelijk- of wisselspanning, met mogelijkheid tot inbouw van een nettransformator voor 110 en 127 volt wisselspanning.
Prijs f 1145.—

HARTELIJK DANK!

Hartelijk dank aan chefs en collega's voor het cademu en de gelukwensen, ontvangen bij mijn 12½-jarig jubileum.
J. Noort,
Kantoororganisatie.

het v.d.H.-tje

ONS ONTSPANNINGSGEBOUW WAS TV-STUDIO

Redacteur:
C. SCHREVEL
Nr. 662
24 september 1960

„Wij gaan u nu verbinden met het Ontspanningsgebouw van Van der Heem N.V. in Den Haag”.

Aldus luidde jongstleden zondagavond om kwart voor negen de door de omroepster van de KRO-TV gedane aankondiging.

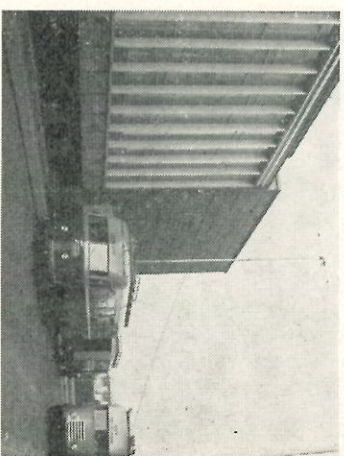
Allen hebben wij meermalen een dergelijke mededeling van (mevrouw) Hannelips of één van haar charmante collega's gehoord. Weinigen onder ons zullen er een behoorlijk idee van hebben hoe ongelooflijk veel werk meestal reeds verzet is voordat aldus de aandacht voor een nieuw programma-nummer gevraagd kan worden. Alleen daar om al hebben degenen die zondag naar ons Ontspanningsgebouw gekomen waren een interessante avond gehad.

Algezien van de inleidende besprekingen over deze concertreeks waren toen al bergen werk verzet door KRO, NTS, PTT en verscheidene van onze mensen (waarvan de Kantinedienst met ere afzonderlijk vermeld dient te worden).

Met behulp van speciaal voor deze concerten vervaardigde schotten was een rustig aandoende zaalscheiding gebouwd. Tegen deze achtergrond kon het orkest opgesteld worden. De strijkers op de vloer van de zaal, „het hout” en „het koper” op een demontabele stelling die de leek zou aanduiden met een verhoog (of zoiets) maar die in de vaktale „practicabed” blijft te heten.

Gebruikers van ons Ontspanningsgebouw die hun ogen de kost geven, zullen hebben opgemerkt dat onlangs

aan de staalconstructie die het dak draagt, „trekken” zijn aangebracht. In Ikenitaal uitgedrukt: stevige metalen slaven, die met behulp van aan de kolommen bevestigde hertjes tot de grond kunnen zakken. De lichttechnici van de Nederlandse Televisie Stichting weten daaraan in een mum van tijd de nodige „spots” (als u het niet mocht weten: lichtpunten) te bevestigen. Maar veilig branden zouden die niet als onze eigen electriciens er niet voor gezorgd hadden dat op tientallen kilowatts extra niet gekleien hoefde te worden!

Van vrijdagmorgen af stond naast ons Telegebouw een imposante straalzender. Het terrein tussen Telco en Ontspanningsgebouw was nagenoeg vol bezet door montage- en regievagens.

Zondag was er in de zaal al van elf uur af leven in de brouwerij: belichtingsproeven, geluidstest, orkestratie enz. Medewerkers van onze Kantinedienst, onze toneelploeg en bedrijfsbrandweer hadden (in ploegen) een drukke dag, al was het wat de eerste betreft alleen maar als gevolg van de grote vraag naar koffie en andere dranken.

Tijdig voor het op de toegangskaarten vermeldde tijdstip namen de Justiciaars (en kijkers) hun plaatsen in. Het waren er rond tweehonderd, zeker voor de eerste keer een bevestigend aantal.

Nog een half uur moesten deze belangstellenden wachten voor de uitzending een aanvang nam en dit mede ten gevolge van het feit dat het voorafgaande nummer van het TV-programma van die avond wat langer duurde dan gelimed was.

Maar heel duidelijk bleek dat vervelen er niet bij was. Ingeendeel! De handige camerawagens, het verschijnen van de beide solisten en het werk van camera-mensen, de „kabelisten”, de „floopmanagers”, de regisseur en vele anderen deden de tijd omvliegen.

Over het concert zelf kunnen we kort zijn. Het was verrassend goed. Vooral de Falla's Driekante Steek bleek zeer goed in de smaak te vallen. Maar daarvoor hadden de aanwezigen reeds geno-

VERVOLG VAN PAG. 1

ten van de zeker voor debutanten mooie sopraan van mevrouw Torbus-Mierzwaak en de veelbelovende bas van Karoly Schmidt. Hilde voor de heer Kerstjes, dirigent van het Amsterdamse Kunstmaandorkest (niet kunstnaam, zoals een dagblad de volgende dag schreef!), die kans zag zijn muziek volledig in de hand te houden toen de Poolse soliste een ariapassage oversloeg. Dat deze verassing haar door het publiek graag gegeven werd, bleek toen na afloop van de uitzending bekend werd gemaakt dat de gehele aria nu overgezongen zou worden om goed op de band te kunnen worden vastgelegd. Op zeer weinigen na gaf het publiek er blijk van graag ook deze repetisie nog te willen aanhoren.

Voor sommigen van hen betekende dit het offer van het missen van de extra bus, die de HTM voor het gebouw had doen voorrijden!

Kortom: een geslaagde avond, die veel belooft voor de reeks die op het programma staat. Concerttheaters zullen dan ook verstandig doen door reeds nu de avond van zondag 16 oktober vrij te houden. Zij kunnen dan luisteren naar de symfonie nr. 101 in D („De Kloek”) van Franz Joseph Haydn. Kaarten kunnen in de voorafgaande week worden aangevraagd bij mej. Vos, Public Relations. De HTM zal verzocht worden ook dan voor een busverbinding te zorgen.

Tot slot nog de verheugende mededeling dat wij van de KRO een compliment mochten ontvangen voor de uitstekende outfitage van ons Ontspanningsgebouw en voor de prettige samenwerking. Uit volle overtuiging kunnen wij hier op antwoorden: het genoege was wederzijds!

Oplossing Puzzel 38

De volgende 20 onschrijvingen werden gevraagd in puzzel 38: 1. weeklovers; 2. nederlands; 3. veiligheids; 4. reiskosten; 5. proeforder; 6. medewerker; 7. buitenland; 8. bedrijfsfas; 9. verzending; 10. wachtkamer; 11. ongevallen; 12. detectives; 13. procentage; 14. radiobeurs; 15. huisbezoek; 16. nieuweling; 17. mannenkoor; 18. commissies; 19. knijpkatten; 20. verbinding. De gevraagde zin luidt:
Welkom bij Van der Heem N.V.

Prijswinnaars

De prijswinnaars zijn:
1e prijs: Th. C van Leeuwen, Receptie f 15.—
2e prijs: W. J. Dobbe, Plaatsbewerking f 10.—
3e prijs: J. W. Knulst, Gereedschapmaakerij f 7,50
4e prijs: A. v. d. Hoff, Utrecht f 5.—
5e prijs: P. C. Zeelenberg, Verkeer f 5.—
6e prijs: J. Jacobs, Tijdschriftverij f 5.—
De prijswinnaars kunnen vanaf maandag as hun prijs afhalen bij mej. Hartsuiker, de heer van der Hoff krijgt zijn prijs toegezonden.

Van harte gefeliciteerd

HUWELIJKEN (Utrecht):
L. J. van Nijndaal, ald. Mach. Revisie met mej. G. van Dijk, d.d. 8-9-60; mei. R. Bosen, ald. Montage, met de heer G. Veld, d.d. 8-9-60; J. Moienaar, ald. Montage K.K., met mej. J. T. G. G. Oosterveid, d.d. 7-9-60; M. J. Krijger, ald. Montage K.K., met mej. E. L. M. van Beek, d.d. 1-9-60.

GEBOREN (Utrecht):

Stephen, zoon van J. H. J. van Elk, ald. Montage, d.d. 6-9-60; Antonia, dochter van A. van Egdom, ald. Huisvesting, d.d. 11-9-60.

Vorming bedrijfsjeugd

Er wordt tegenwoordig nog al eens gesproken over „vormingswerk”. Soms noemt men het „vorming van de rijpere jeugd”, soms ook „vorming van de leerpluchtrijpe jeugd”. Het blijkt, dat er vrij veel mensen zijn, die daar wel eens van gehoord hebben; maar de meesten weten niet precies, wat er mee bedoeld wordt. Daarom is het goed, er wat meer over te vertellen. Want het is een belangrijk werk en het verdient algemene belangstelling.

Het vormingswerk in ons land bestaat nog niet zo lang; het is sinds de oorlog opgekomen. En het houdt nauw verband met de moderne industriële ontwikkeling. Het is dan ook in de eerste plaats gericht op die jeugd, die na het verlaten van de lagere school direct in fabriek, bedrijf of zaak gaat verdien.

De Nederlandse wet bepaalt, dat jongens van hun 14e jaar af en meisjes met 15 jaar mogen gaan werken. Dat is vroeger wel eens heel anders geweest. Kinderarbeid, zelfs van heel jonge kinderen, was in de vorige eeuw heel veel voorkomend. Gelukkig is daar in met de sociale ontwikkeling belangrijk verbetering gekomen. Maar toch zijn er op het ogenblik verschillende landen om ons heen, waar de arbeids-grens hoger ligt, dan bij ons. Hoe

Ongetwijfeld zullen ouders van ons jeugdige personeel zich hebben afgevraagd waarom onze „cursussen” op woensdagmiddag nog niet zijn gestart. Dit vindt zijn oorzak in het feit, dat wij deze cursussen meer het karakter van vorming en minder van opleiding willen geven. Binnen niet al te lange tijd hopen wij u meer over onze plannen te zien aanzien te kunnen vertellen. Onze gedachten gaan, zoals gezegd, in de richting van het vormingswerk en daarom worden wij onderstaand artikel, dat ter beschikking gesteld is door het Centraal Sociaal Werkgeversverbond, een goede voorlichting over wat er op dit terrein gedaan wordt.

hogere die grens, des te meer kans is er, dat de jeugd van een volk voortgezette vorming ontvangt. Daar hebben we het woord al: vorming! Vorming behoeft niet precies hetzelfde te zijn als: onderwijs. Het houdt er wel nauw verband mee; maar het zegt meer. Het betekent ook: ontwikkeling, groei, rijper worden. Het heeft te maken met de ontwikkeling van de persoonlijkheid van elke mens.

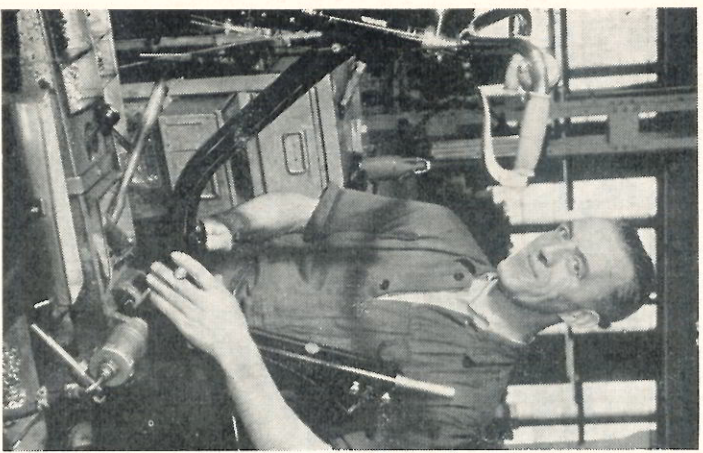
Het is wel gebleken, dat een zeer groot deel van de Nederlandse jeugd na het verlaten van de lagere school geen voortgezet onderwijs meer ontvangt. De cijfers van het Centraal Bureau voor de Statistiek hebben bijvoorbeeld aangegeven, dat er in 1958 van de 1385.000 jongeren tussen 12 en 20 jaar, 650.000 niet meer naar school gingen. Dat is dus ongeveer de helft. Met andere woorden, een zeer groot deel van onze leerpluchtrijpe jeugd gaat praktisch gesproken zo van de lagere school aan het werk.

En, zo moet men zich dus afvragen, wat komt er nu van de verdere vorming van deze jongeren terecht? Afgezien van de invloed van het gezin, van misstanden van jeugdorganisaties, of van de kerk, niet erg veel. Daarmee zijn we aan het punt, waarmee degenen, die het vormingswerk in Nederland tot stand brachten, zich hebben bezig gehouden. Zij maakten zich daar bezorgd over. Zij redeneerden: een groot deel van onze jeugd wordt van de lagere school ineens in de „kille maatschappij” gezet. Dat betekent, dat 14- en 15-jarigen (dus op een leeftijd, waarop iedereen nog half kind — half mens is) in de wereld der volwassenen binnentreden. Want dat is „de maatschappij” toch. Het betekent, dat deze onvolgroeide jonge mensen plotseling, of in ieder geval toch in zeer korte tijd, de overgang doormaken van de steier op school naar de veel hardere steier van het bedrijf. Het betekent in onze moderne maatschappij ook, dat verreweg het grootste deel van die jonge bedrijfsjeugd gezet wordt aan geen of weinig scholing vereisend werk. Werk, dat weinig mogelijkheden biedt; dat slechts enkele handgrepen vraagt, waaraan niet veel kunst is en dat je gauw onder de knie hebt. En daarmee is die 14- of 15-jarige arbeider of arbeiderster geworden. Waar blijft dan de verdere ontwikkeling van de persoonlijkheid, de verdere vorming? Het bedrijf, met zijn zakelijke eisen, gaf er, noodgedwongen, geen antwoord op.

Men heeft daarom geredeneerd: „Wij moeten buiten het bedrijf, maar met medewerking van het bedrijf, instituten stichten, die dat tekort opvangen. Waar men volledig begrip toont voor de werkelijkheid, waarin deze jongeren leven. Dat wil zeggen, een werkelijkheid van aan de ene kant jong zijn en anderzijds toch arbeider of arbeiderster. Men moet hen mogelijkheden verschaf-

fen om zich verder te ontwikkelen; de mogelijkheid van lessen, waaraan ze iets voor hun verder leven hebben, maar ook de mogelijkheid tot ontplooiing van hun persoon. Men moet hen in hun vaak harde en eentonige bestaan in die jonge jaren een zekere „begeleiding” verschaffen, waarvan ze steun ondervinden bij hun verdere ontwikkeling.

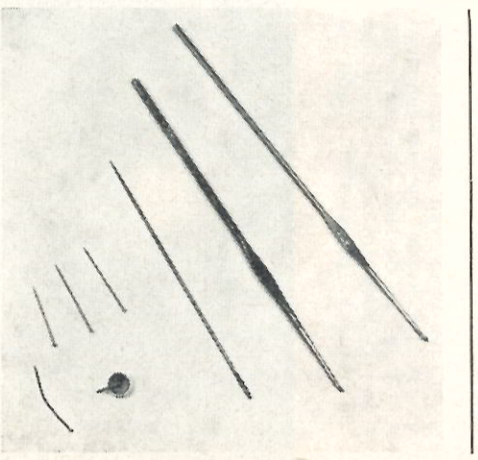
Uit die gedachte zijn na de oorlog in vele plaatsen van ons land de zogenaamde vormingsinstituten ontstaan, aanvankelijk speciaal voor werkende meisjes, later ook voor jongens. In r.k.-kringen kregen ze de naam Mater Amabilissolen (voor meisjes) en Levensscholen (voor jongens); in andersdenkende kringen sprak men van vormingsinstituten, waarbij voor het meisjeswerk vaak de naam Zonnebloemwerk wordt gebruikt. Om praktische redenen (in verband met huisvesting en de mogelijkheid van lessen) heeft het werk voor meisjes aanvankelijk aansluiting gevonden bij het nijverheids-onderwijs. Maar de gedachte wint veld om de vormingsinstituten een geheel eigen plaats te doen innemen. Want uit het bovenstaande zal wel duidelijk zijn, dat al nemen „lessen” een belangrijke plaats in, het doel waarnaar de instituten streven, toch meer is dan uitsluitend onderwijs. Vorming, dat gaat het om; ontwikkelingsmogelijkheden voor heel jonge mensen, die vroeger vaak te vroeg in onze verbijsterende maatschappij zijn komen te staan.

De heer H. J. W. Penners hoopt vrijdag, 30 september, het feit te herdenken, dat hij 12½ jaar geleden in onze dienst trad.

Wij feliciteren hem hierbij, als u hem wilt feliciteren kunt u hem vinden op de afdeling Montage van de ENAF.

was het commentaar van een onzer klanten over zijn radio. Onze Technische dienst onderzocht het toestel en kwam tot de conclusie „nogal glad”, want zij vond in het apparaat, dat verder niets mankeerde, twee haaknaalden, een stopnaald, vier spelden en een punaise. Mevrouw had kennelijk haar stopmandje verwisseld met haar radio.

HUI KRAAKT ZO.....

Misschien denkt u bij het lezen van die titel: „Hui, nu gaat hij een praatje houden over zichzelf, nu hij met pensioen is en heel de dag in huis zit. Ik denk er niet aan; mijn persoonlijke ervaringen zijn niet ten algemene nutte en ik ben echt niet heel de dag thuis. Neen, maar ik bereid u er op voor, dat de Nationale Contactcommissie voor gezinsbelangen samen met de Gezinsraad twee dagen in november aanstaande met een aantal personen bijeen komen om eens diepzinnig te praten over de rol van vader in het gezin.

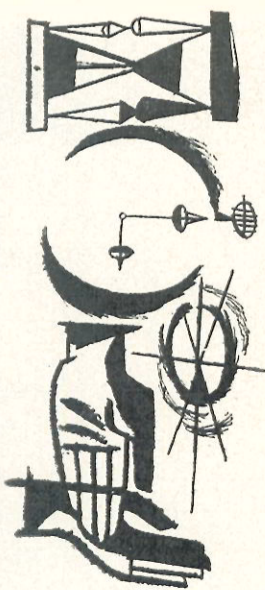
VADER THUIS

Welke betekenis heeft hij nu in het voor het gezin? En dan — schrijf u niet — komen er van een arts in geestesziekten nog enige psychiatrische opmerkingen over het vaderschap!

Toch lijkt me deze conferentie niet onbelangrijk. We hebben heel veel gehoord over de grote invloed, die moeder heeft, zowel op het huishouden als op de kinderen en op pa. We zullen haar die plaats zeker geven, want de moeder is een uiters belangrijke figuur in de kring van het gezin. In je eerste levensjaren zie je pa maar af en toe, meestal door de week als je slapert wakker wordt of moeder naar bed moet. Maar met moeder trekt je de hele dag op en vooral zij met jou. En volgens de moderne psychologen krijg je in je eerste zes of zeven levensjaren de basis van je karaktervorming. Het lijkt me dus helemaal niet zo gek, nu die rol van vader eens onder de loep te nemen.

Een kind kijkt als regel heel anders tegen zijn pa op dan tegen zijn moe. Pa is voor hem het symbool van gezag, moeder van zorgzaamheid. Pa gaat er op uit om te werken en te vechten. Moeder schepst sfeer. Als echt kind wil je, dat de mensen over je vader met eerbied en over je moeder met vriendelijkheid spreken. We kunnen in tweemaal opzicht ons ieder al op het verslag van die novemberconferentie voorbereiden. Dat zouden we kunnen doen door ons te herinneren, hoe wij onze eigen vader zagen en wat hij voor onszelf heeft betekend. We kunnen het anderszins doen door ons eens in te denken, hoe onze ervaren en wat wij voor hen betekenen, voor hun humeur en hun arbeid.

Schreier Sr.

KORTER WERKEN DOOR SAMEN WERKEN

Volgens de voorschriften van de Overheid kan werkdurverkorting verkregen worden, indien de produktie aanzienlijk stijgt. Voor deze produktiestijging is bij VDH een aantal maatregelen uitgedacht, die de medewerking van elk lid van onze werkgemeenschap vragen.

Zo zijn naast de suggestiebus op iedere afdeling werkgroepen ingesteld, die ter plaatse de werkmethoden kritisch bekijken. Het spreekt vanzelf, dat binnen deze werkgroepen eveneens suggesties zullen ontstaan.

Hoe groot het aantal van deze werkgroepen thans is, is nog niet bekend. Daarvoor is het nog te vroeg. Toch bereiken ons wel enige berichten hierover en zo weten wij, dat de bijzonder actieve kastenfabriek op deze wijze reeds een aantal van ruim 140 voorstellen wist te bereiken. En men is nog lang niet klaar!

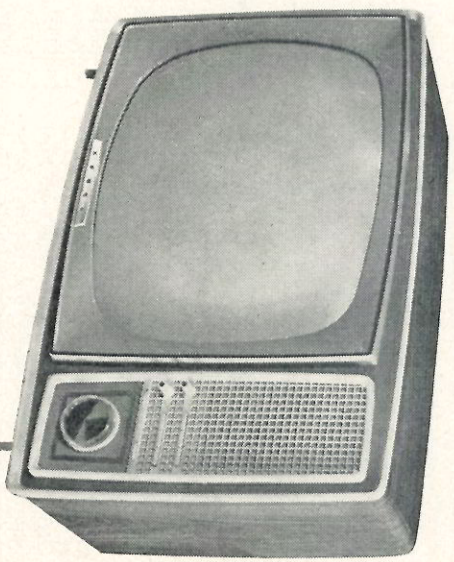
Onder deze werkgroepsuggesties bevindt zich natuurlijk een groot aantal voorstellen, waarvan de toepassing op andere afdelingen of fabrieken eveneens van grote betekenis zou zijn. Om daarom een zeer groot mogelijk nut uit deze geopperde voorstellen te trekken, zal een coördinatie van de werkgroepsuggesties plaatsvinden. Ook hiervan geldt weer: Vele ogenschijnlijk simpele suggesties maken tezamen een belangrijke produktie-stijging mogelijk. Ga daarom rustig door met de beschrijving van uw eigen suggesties. De blauwe kartonnen suggestiebus zoekt het verder voor u uit.

TWEE NIEUWE TELEVISIETOESTELLEN

De nieuwt ERRRES tv-serie bevat een tweemaal toestellen van nagenoeg gelijk uiterlijk, maar van een overtuigend geheel afwijkende constructie. Deze tweeling van onderling zo verschillende karakter willen wij ditmaal graag aan u voorstellen.

Het zijn de TV 5616 en de TV 5618. Omdat ze uiterlijk zo veel op elkaar afdraken, kunnen we volstaan met het afdraken van één afbeelding. Zoals u daarop ziet, is het een asymmetrisch model van zeer fraaie constructie, in grote lijnen afgeleid van de TV 5615. Ook hierbij is dus de 53 cm beeldbuis voorzien van een bolle staalglazen beschermplaat en opgebouwd beeldmasker.

De kanaalkiezer is bij deze nieuwe toestellen gemonteerd op het bedieningspaneel naast de beeldbuis, zodat de instelling op het gewenste kanaal alsmede de fijnafstemming nog gemakkelijker zijn dan bij de TV 5615. Dit geldt ook voor de overige bedieningsknoppen. Deze zijn op sierlijke wijze in het paneelje verwerkt, dicht boven de kanaalkiezerknop, waardoor de gehele instelling van beeld en geluid gecentraliseerd is op een oppervlakte ter grootte van een hand. Boven dit „bedieningscentrum” is de ovale luidspreker (20 x 15 cm) gemonteerd waardoor een frontale geluidsstraling is verkregen en de geluidsreproductie aan natuurlijkheid wint. Opvallend is ook bij deze kast weer de geringe diepte, bij de TV 5616 is deze slechts 27,2 cm en bij de TV 5618 30,4 cm. Hiermee is tegelijk het enig zichtbare verschil in de kasten genoemd.

Kortheishalve kunnen we dus volstaan met daar naar te verwijzen en alleen de prijs van de TV 5616 te melden: f. 965.—

De TV 5618 is een vier-systemen-ontvanger van geheel nieuwe en revolutionaire opzet met een maximum aan bedieningscomfort door de tafrijke automaten die de taak van de gebruiker overnemen. De TV 5618 is geschikt voor ontvangst van de Nederlandse zenders, de Belgisch-Vlaamse zenders, de Belgisch-Franse zenders en de Franse zender Lille. Het is een toestel, waarin de Vervolg pag. 4 Kolom 3

JEUGDKRANT
VANDER HEEM

„SPEURNEUZEN AANTREDEN!“

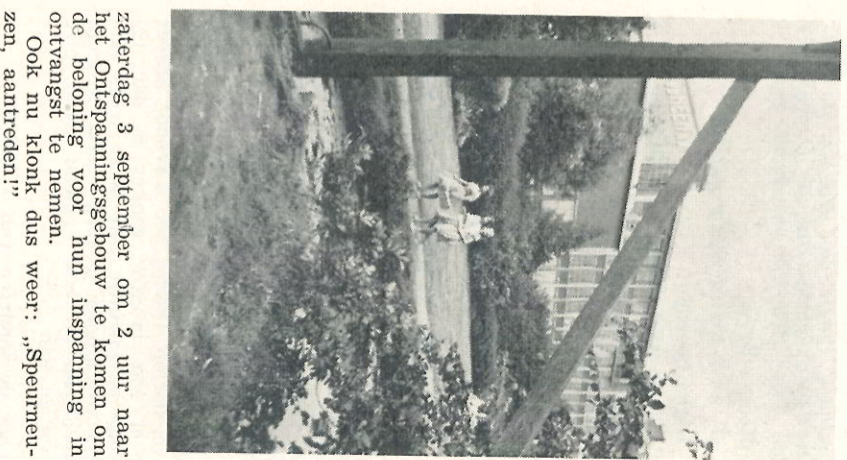
*De Spuurocht van Van der Heem is oké
Volgend jaar doe ik weer mee!*

Zo dichtte een van de deelnemers aan de spuurocht, die wijf in de vakantietijd voor jullie hadden georganiseerd. „Speurneuzen aantreden!“ was het parool. En ze zijn gekomen: de Van Halletes en de Van Duyntjes en de Kormanachtes en nog veel, veel meer, wel 80 bij elkaar!

Natuurlijk hadden we het leuk gevonden als nog meer kinderen hun speurneuzen hadden opgezet en naar de Maanweg waren gekomen, maar vooral in de laatste weken werkte het voor niet direct mee.

Vershillende jongens en meisjes hebben een nat pak en een natte jurk gehaald. Dat was natuurlijk niet leuk, maar als na afloop de ingevulde vragenlijsten werden ingeleverd, dan gebeurde dat toch meestal met 'n trots gebaar: zo van: We hebben ons toch niet laten kisten door die regen! En zo hadden we dan na vier weken bijna 80 ingevulde vragenlijsten.

Dat we het echt niet tē moeilijk hadden gemaakt, is wel bewezen door het feit, dat alle deelnemers de hele route hebben kunnen vinden. Dat daarbij fouten gemaakt zijn, natuurlijk, want zó gemakkelijk was het nu ook weer niet. Het bleef toch echt wel een prestatie om de tocht helemaal zonder fouten te maken en alle vragen goed te beantwoorden. Dat vonden wij tenminste wel. En om alle moeite te belonen, hebben wij daarom alle deelnemers een uitnodiging gestuurd om op

zaterdag 3 september om 2 uur naar het Ontspanningsgebouw te komen om de beloning voor hun inspanning in ontvangst te nemen. Ook nu klonk dus weer: „Speurneuzen, aantreden!“

En reken maar, dat ze er waren. Op een paar na was het complete speurneuzengilde present. Gelukkig werkte het weer een beetje mee. Iedereen kwam in ieder geval droog binnen. In de filmzaal stonden de prijzen uitgesteld en met verwachtingsvolle gezichten zat iedereen te luisteren toen mijnheer Koopman om 2 uur ieder hartelijk welkom heette.

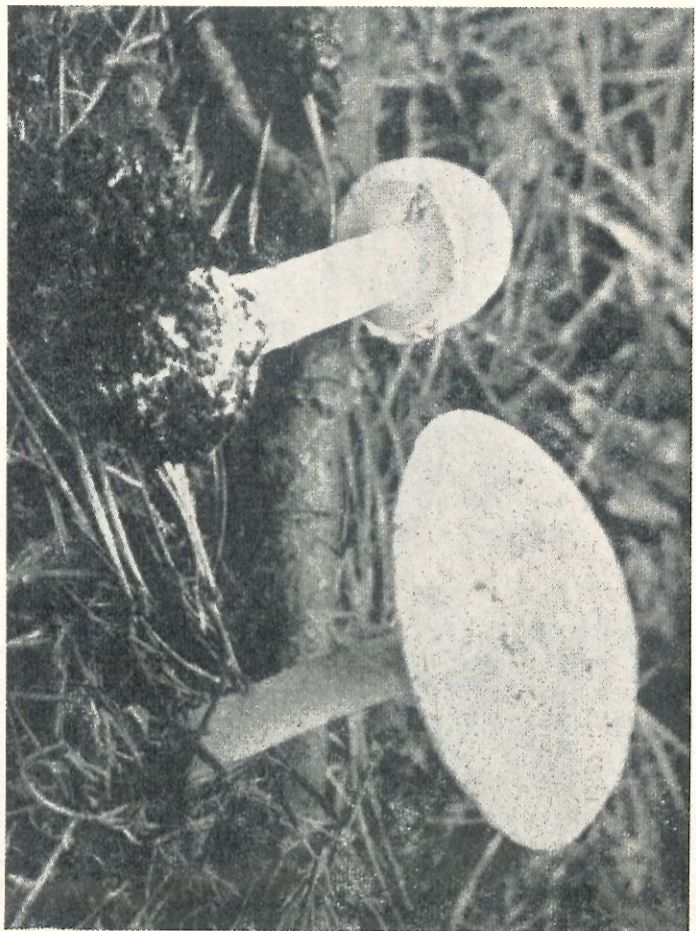
Na zijn openingswoord, waardoor er al meteen een gezellige stemming in de zaal kwam, ging mijnheer Noordendorp aan de hand van een op een bord getekende plattegrond met de deelnemers nog eens in gedachte de route langs en gaf de juiste antwoorden op de vragen, die tussen de routebeschrijving door gesteld waren. Menige „Oh's“ en „Ah's“ waren het teken, dat een vraag goed of fout was beantwoord. En zo naderde met rasse schreden het grote moment, dat mevrouw Reinink over kon gaan tot het uitreiken van de prijzen. In iedere leeftijdsgroep van 10 t/m 14 jaar werden een hoofdprijs en een aantal troostprijzen uitgereikt. De gelukkigen waren:

- 10 jarigen: hoofdprijs (boek) Joke Verkuijlen.
- Troostprijzen: Leo Eijssackers, Miap en Elis van Duin, Bondewijn van Hallem en Bernadette Ceulen.
- 11 jarigen: hoofdprijs (verfdoos met toebehoren) Joke Eijkmann.
- Troostprijzen: Helene Bruin, Fiederke Korman, Hans v. d. Horst, Robert v. d. Lans en Rita Sebel.
- 12 jarigen: hoofdprijs (portemonnaie) Peter van Hal.
- Troostprijzen: Hetty Tromp, Trindie Smeenk, Mary Smeenk, Marjo v. d. Ham en Lidv van Doorn.

„O, kijk daar eens, een nest met nog meer van die kleine mollige kulken!“ Allen waren enthousiast over dit mooie schouwspel op nog geen twee meter afstand.

De volgende morgen, toen ik nog eens langs kwam, was het nest verlaten; de kleinen waren vader en moeder gevolgd naar andere oorden, waar het misschen wat rustiger was en er niet telkens van die pottekijkers kwam.

C. H. Voorhoeve.

VERVOLG VAN PAG. 2

Ik heb nu het volgende bedacht. Zoals jullie weet heb ik twee kamelen, een grijze en een bruine. Jij, Aly, krijgt de grijze kameel en Achmed krijgt de bruine. Zodra morgenochtend de zon op gaat moeten jullie opstijgen en van hier rijden naar het dichtstbijzijnde dorp, 60 km noordwaarts. Hij, wiens kameel het laatste de bestemming bereikt, zal al mijn bezittingen erven. Ga nu, mijn zonen. Allah geve jullie wijsheid.“

De volgende ochtend, bij het opgaan van de zon, bestegen de beide broers hun gezadelde kameel. Stapvoets gingen zij op weg. Zij lieten hun kamelen steeds langzamer lopen, om maar niet als eerste het einddoel te hebben bereikt. Nu eens was Aly op zijn grijze kameel iets achter, dan weer Achmed op zijn bruine. Na twee uur waren ze nog geen kilometer gevorderd en zij begrepen wel, dat zij op deze manier het dorp nooit zouden bereiken. De beide broers stegen af om te overleggen hoe zij deze moeilijke opdracht van hun vader het best zouden kunnen uitvoeren. Diep dachten zij na en ineens vonden zij de oplossing. Zij gingen naar de kamelen terug, stegen op en gingen er als een pijl uit de boog vandoor, zo vlug als de kamelen maar konden lopen. En nu komt onze vraag: wat hadden Aly en Achmed afgesproken?

Alle inzendingen moeten in ons bezit zijn voor 31 oktober 1960.

Vermeld altijd: naam en adres, leeftijd jongen of meisje.

Veel succes!

MIESJE

Miesje was een heel lief, klein poesje. Ze speelde bijna de hele dag, want dat vond ze heerlijk. Maar het mooiste van alles vond ze altijd het uurje dat ze met Thineke mocht spelen. Thineke was haar vrouwje. Ze was een hele tijd ziek geweest en toen ze eindelijk weer een beetje opknapte en sterker werd, wilde ze erg graag een speelkameraadje hebben. Thineke kreeg toen van haar moeder een poesje en dat was nu Miesje.

Thineke mocht per dag een uur op en dan deed ze niets anders dan spelen met Miesje. Dan gooidde ze een balletje of een leeg garantklosje naar Miesje. Die rolde de bal of het klosje met haar poot vóór uit. Thineke kraaide het steeds weer uit van de pret als Miesje dat deed, zo leuk vond ze het.

Miesje had maar één gebrek, wat eigenlijk geen gebrek was: ze probeerde muizen te vangen. Nu hoor ik jullie al zeggen: Nogal logisch dat een poes muizen wil vangen. Dat is natuurlijk zo. Maar Kees, het broertje van Thineke, had een hokje met witte muizen. Er moest altijd op gelet worden, dat

de muizen niet met Miesje alleen in de kamer waren, want veronderstel dat ze de muizen te pakken kreeg! Als Miesje in de huiskamer was, nam Kees zijn muizen mee naar zijn kamer. Hij was bang, dat Miesje ze op zou eten, dat begrip je.

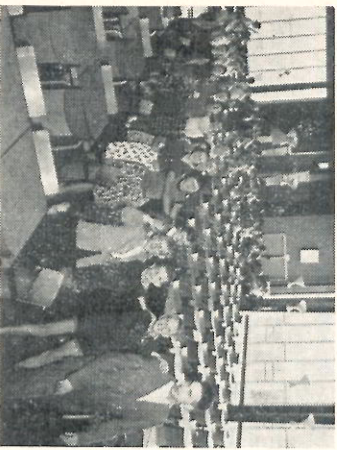
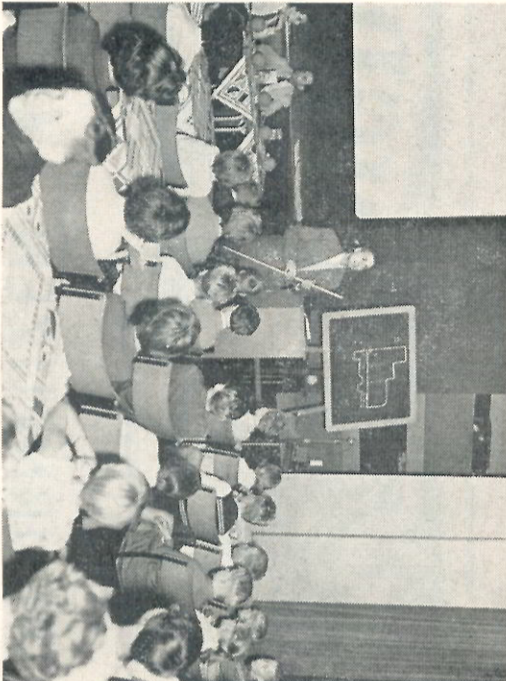
Maar op een goede, of liever een kwade dag, waren de muizen verdwenen. Erger was: Miesje was ook weg. Dat was even wat. Het hele huis was in rep en roer. Vader, moeder, Thineke en Kees liepen allemaal te zoeken in huis, in de tuin en op straat. Van boven naar beneden en van beneden naar boven doorzochten ze het huis. Nergens vonden ze een spoor van Miesje of de muizen.

Eindelijk gaven ze de moed op en gingen even zitten. Toen alles heel stil in huis was, hoorden ze opens een zacht gemauw en geplep. Vader liep snel naar een kast in de gang, deed die open en wat zag hij? Vader muus, moeder muus en een heleboel kindertjes muus, heerlijk slapend in de pootjes van Miesje.

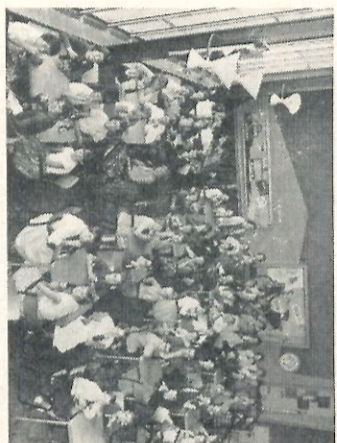
Wat waren ze allemaal blij. Thineke en Kees, omdat ze alle twee hun dieren terug hadden en vader en moeder, omdat er voortaan vrede zou heersen tussen Miesje en de muizen.

Jan zat op school, ze moesten een opstel maken. „Ik heeft geen pen, meneer“, zei Jan tot de onderwijzer. „Toei Jan“, antwoordde die. „Je weet toch dat je moet zeggen: ik HEB geen pen, jij hebt geen pen, hij heeft geen pen, wij hebben geen pen, jullie hebt geen pen en zij hebben geen pen.“

„Wat een snertschoof“, zei Jan toen, „ze hebben hier niet eens pennen!“

Links boven: ... en dit waren prijswinnaars: v.l.n.r. Joke Verburgen, Joke Eijman, Koos Lighthart, Corrie van Hal en als laatste Boudewijn van Hal, die de prijs voor zijn broer Peter in ontvangst nam.
Rechts boven: De heer Noordendorp gaf les.
Links beneden: ... en we hadden onze singer.
Rechts beneden: Dat hadden we wel verdiend.

13 jarigen: hoofdprijs (constructie-materiaal voor zweefvlieger) Koos Lighthart.
Troosprijzen: Inge Verkuiljen, Victoria Korsman, Amy van Tilborg, Marton Eijkman en Gera Ceulen.

14 jarigen: vakantiedagboek — Corrie van Hal, toilettaas — Sonja van Bommel.
Troosprijzen: Herman Eijssackers, Vera Lieghart, Anneke Roos, Corrie Maas en Mieke Rapnange.

Toen kwam de pauze, waarin het gehele gezelschap zich op een wat zonderringe, maar wel gezellige manier naar de koffiekamer verplaatste om daar de ongetwijfeld wat opgewonden gemoederen wat te kalmeren met koek en limonade.

Tegen drie uur was ook deze sessie verwerkt en wachtte onze gasten nog een troosprijs, die voor iedereen was bestemd: een filmprogramma van bijna twee uur. Na een spannend voorprogramma volgde de minstens even spannende hoofdfilm: „Spanning rond de watermolens”. Jongens, wat hebben we meegemaakt met John en zijn pogingen om de oude familieschat te beschermen. Toen tegen 5 uur de lichten in de zaal weer voor het laatste aangingen, ontsnapte menige zucht van opluchting, dat alles toch weer goed was afgelopen. Mijnheer Koopman wenste iedereen: „Tot ziens en wel thuis” en daarmee was definitief een punt gezet achter onze eerste speurtocht.

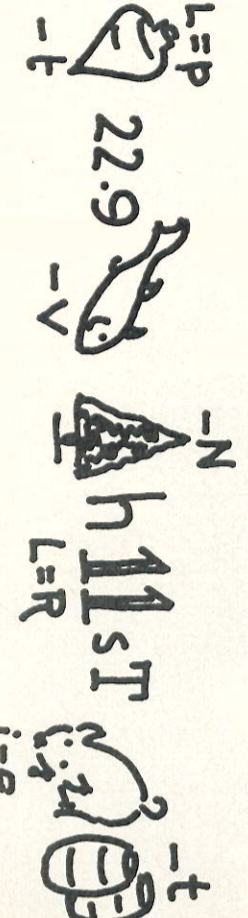
Wij hopen, dat de kinderen, die meegedaan hebben er met veel plezier aan terugdenken en dat de kinderen, die dit jaar niet mee konden doen nu al het voornemen hebben gemaakt: Volgend jaar zijn wij ook van de partij.

DE VAKANTIE VOORBI ... DUS WEER PUZZELEN

Wij zijn direct na onze vrije dagen weer achter de schrijfmachine gaan zitten om deze kraant vol te krijgen. Je snapte wel, dat daar altijd nog heel wat aan vast zit. Maar je ziet, dat het ook nu weer is gelukt.

Onze eerste gedachte was: we moeten weer een puzzelkraant hebben, want daar zijn een heleboel kinderen toch heel dol op. Omdat het 's avonds alweer heel wat vroeger donker is dan tijdens je vakantie, zal je er weer eerder toe komen je eens rustig te gaan verdiepen in onze opgaven. Nou, hier zijn ze dan:

Voor de kinderen van 4 t/m 9.
Hiervoor zijn we gegaan naar oom Ben, die weer een prachtige plaat getekend heeft. Jullie vinden hem hierbij. De bedoeling is, dat je die plaat kleurt, met krijt, kleurpotlood of verf. Natuurlijk kunnen de zevenjarige dat beter dan de vierjarige, maar we hebben

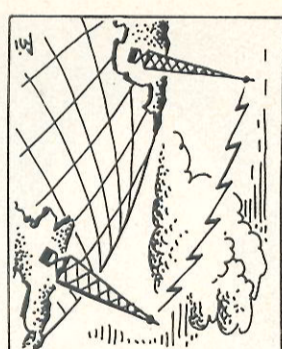
drie groepen. Jullie hebben dus allemaal dezelfde kans en je weet het: de mooiste inzendingen worden bekroond!

Voor de kinderen van 10, 11, 12.
We hebben nu eens een rebus voor jullie.
Denk goed na, dan is het heus niet moeilijk om de oplossing te vinden.

Ten slotte voor de kinderen van 13, 14 en 15 jaar.
Jullie gaan we een verhaaltje vertellen. Lees dat goed, denk goed na en stuur ons jullie antwoord op de vraag: wat spraken de broers af?

Hier is dan het verhaal:
Een heel oude sultaan voelde zijn einde naderen. Hij riep zijn beide zonen bij zich en sprak hen als volgt toe: „Aly en Achmed, mijn zoons, ik voel dat ik niet lang meer op deze wereld zal zijn. Jullie zijn mij beiden even lief en ik zou graag aan jullie beiden mijn bezittingen nalaten. Helias is dat niet mogelijk, het land kan slechts door één man worden geregeerd.

Vervolg pag. 4

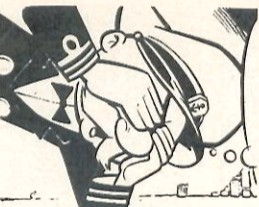
MARCONI, de man die men niet geloofde

Ben Engelsman en een Amerikaan zijn tegen elkaar aan het opscheppen over hun land. „In mijn land”, zegt de Amerikaan „heeft men jaren draden in de grond gevonden. Daarmee blijkt wel, dat men in Amerika honderden jaren geleden al telefoons had”.
„Dat is nog niks, vergeleken met mijn land”, antwoordde de Engelsman.
„In Engeland heeft men helemaal geen draden in de grond gevonden. Wij hadden dus eeuwen geleden al draadloze telefoons”.

Dit mopje dateert uit de tijd, toen de draadloze telefontie nog maar heel jong was.

Wat is eigenlijk draadloze telefontie? Wel, het woord zegt het al, een telefoon (tele=ver, phoon=stem) is een verbinding van de menselijke stem, waarbij men voor het overbrengen van het geluid geen telefoondraden nodig heeft. Tegenwoordig zouden we zeggen: radio. Voor jullie is dit een heel gewoon iets en velen van jullie zullen thuis een radiotoestel hebben staan. Je draait maar aan de knop, even lichten, en dan hoor je een stem of „muziek van heel ver weg. Je hebt hoogsensoren aan antenne op dak, maar een verdere verbinding met de plaats, vanwaar de stem of de muziek komt, is er niet. Je haalt zo het geluid maar uit de lucht!

Dat de radio nu de gewoonte is van de wereld is en dat wij onze Ervras radiotoestellen kunnen maken, hebben wij te danken aan Guglielmo Marconi.

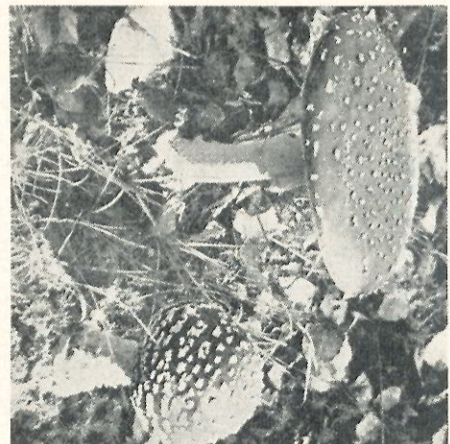

IK ZIE,
ik zie
WAT JIJ
niet ziet

Dit is een spelletje, dat jullie allemaal wel eens gedaan hebt en dat ook nog wel eens door grote mensen wordt gespeeld.

Het is nu weer herfst geworden; 's morgens is alles vochtig, af en toe komt de zon te voorschijn en probeert de natte bomen en bloemen nog wat op te drogen, maar dat gaat niet meer zo best als bijvoorbeeld in de zomer. De zomer, dat was een heerlijk tijd, jammer dat hij zo kort duurt! Inderdaad is dat voor de meeste mensen wel de tijd van het jaar. Door als je van de natuur houdt, is ieder jaargetijde mooi en ieder gedeelte van het jaar heeft iets boeiends, iets apart, en dat maakt het juist zo mooi en wonderlijk.

Ook in deze tijd kun je er op uitgaan om bij voorbeeld in bos en weilde te vinden. Van kleine oorlepeljes tot grote bieftukken toe. Dan krijg je echt: ik zie, ik zie wat jij niet ziet.
Nu zullen jullie zeggen: die paddestoelen loop je toch niet zo gauw voorbij? Dat denken jullie maar! Onlangs was er een groepje jongelui van

Het resultaat was echter, dat niemand de stinkzwam gevonden heeft, slechts anderhalve meter van de leider stond hij: ze hadden er bijna op getrappt. Bij het maken van een tentoonstelling van paddestoelen moeten jullie er toch vooral om denken, niet te veel paddestoelen mee te nemen, van elk soort een paar is ruim voldoende. Juist door het ontzettende gesleep met zakken vol, gebeurt het dat er hele stre-

zoekingen en proefnemingen en in 1901 begon men in Engeland met de bouw van een zender. De ontvanger werd gebouwd in de staat Massachusetts in de Verenigde Staten van Amerika. De ogen van de gehele wereld waren gericht op dit experiment van Marconi en zijn helpers.

Zou het slagen? De geleerden rekenden en rekenden en kwamen tot de slotsom: wij kunnen Marconi niet geloven, want het is onmogelijk!

En toen, in december van het jaar 1901 — Marconi was naar Amerika gereisd — werd in Amerika een draadloos signaal ontvangen, dat door de zender in Engeland was uitgezonden. Het was gelukt en het genie van Marconi had gezegevierd! Het signaal was weliswaar heel erg zwak, maar dat was een kwestie van verder onderzoeken en versterken van de zendapparatuur. De wereld was enthousiast en de geleerden moesten hun ongelijk bekeken.

De transatlantische draadloze verbinding was een feit geworden en opende grote mogelijkheden voor de toekomst! In de toekomst van toen leven wij nu. Niets is ons vreemd en de onmogelijkste dingen worden werkelijkheid. En daarvoor zijn wij veel dank verschuldigd aan Guglielmo Marconi, die in 1897 overleed.

Maar kom, laat ik eindigen. Ik ga mijn radiotoestel aanzetten want in mijn programmaplaat staat, dat Engeland direct het vioolconcert van Mendelssohn zal uitzenden. En daar houd ik zo van.

De volgende Jeugdkrant zal verschijnen op 17 december 1960.

ken zijn, waar bijna geen paddestoel meer te vinden is en dat is heel jammer.

Bij een boswandeling zie je nu ontelbare kleuren en niet alleen daar, maar ook in parken, plantsoenen, langs lanen en wegen.
Eikebladeren vertonen hun prachtige rood en de berken laten hun geel worden bladeren koesteren door de late zonnestralen. En telkens wordt men getroffen door een ongekende bossenpracht.

Als je je ogen maar goed open hebt, kun je veel genieten. Hoeveel mensen lopen dagelijks aan dit moois voorbij. Kijk maar om je heen, hoe schitterend de rozebottels zijn, de een al groter dan de ander; een eind verder op je tocht zie je een Malus, een wilde appel, volhangen met kleine vuurrode appeltjes op lange stelen; dan zie je plotseling tegen een huis een heester met prachtige trossen oranje-rode bessen, dat is de vuurdoorn; langwerpige kralen, rose van kleur hangend in een struik en die door z'n stekels de mens op een afstand houdt, is de Berberis, ook wel zuurbos genoemd. Zoek ze nu zelf maar eens op, als je loopt te wandelen, dan zie je vast nog meer dan ik heb opgenoemd.

„Ik zie, ik zie wat jij niet ziet.” Daar dacht ik ook aan, jongelui, toen ik in de grote vakantie, in de buurt van een grote stad, bij een sloot van een prachtige buitplaats stond.
Ik kreeg en zag plotseling tussen de lissen, die allang uitgebleeid waren, iets bewegen. Het leek wel op een muus, die daar tussen het kroos en de stengels van de waterplanten heen en